

læggelsesvåben. Det kan ikke lade sig gøre, og det redegøres der for i et af spørgsmålene.

Det vil sige, at når man om lidt stemmer, ved man, at det her ikke vil betyde, at man ødelægger masseødelæggelsesvåben. Det betyder heller ikke, at man ikke kan bygge dem op igen, det har vi også spurgt om i Forsvarsudvalget. Svaret var, at man kan bygge kapaciteten op igen i løbet af 3 til 6 måneder. Skal vi bombe hvert halve år?

Vi har også spurgt, om det her betyder, at Hussein fjernes. Svaret er nej. Det vil sige, at efter denne aktion med måske 300.000 eller flere dræbte står vi stadig med diktatoren Saddam Hussein som den politiske leder og med masseødelæggelsesvåben, der ikke er ødelagt. Det var det, vi fik at vide, da vi spurgte i udvalget. Hvad skal vi så med det her? Hvor er den forstandighed herne, som bl.a. Sverige støtter, der siger, at den eneste vej ud af det her er en diplomatisk løsning, hvor man samtidig giver og tager? Giver på den måde, at man slækker boykotten af Irak, og tager på den måde, at man til gengæld lægger hele verdenssamfundets pres på for at få resolutionerne opfyldt.

Derfor er det i dag en trist dag for demokratiet, det er en trist dag for freden, og det er en trist dag for dem, der indtil nu har troet på FN som det, der skulle opbygge en ny og bedre verden.

Ingrid Rasmussen (S):

Nu har jeg jo fulgt den principielle debat og noteret mig de holdninger og synspunkter, der er fremkommet – især fra hr. Villy Søvndals side – og jeg vil gerne sige: Jeg er ikke enig i den fremstilling, der er kommet.

For klarhedens skyld vil jeg fremføre, at Socialdemokratiets holdning ligger fast. Samtidig vil jeg sige, at vi her under under udvalgsarbejdet har modtaget svar – gode svar – på spørgsmålene. De har været med til at præcisere og bestyrke vores holdning, og jeg vil takke ministrene for de svar.

Derfor har jeg ikke grundlag for at tilføje noget nyt, blot vil jeg konstatere, at der er uenigheder i denne sag, man ikke kan snakke sig fra.

Vi har taget stilling.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Til fru Ingrid Rasmussen: Det nytter ikke, for vi er ved et principielt punkt.

Et af de spørgsmål, vi stillede, og som vi lagde vægt på at få et svar på, var: Når man nu indfører den nye definition af, hvordan FN beslutter sig, nemlig at det ikke længere er FN's Sikkerhedsråd, idet FN's Sikkerhedsråd jo ikke har været sammenkaldt, kan vi så ikke godt få officielle udtalelser fra de tre faste medlemmer af Sikkerhedsrådet, der formentlig ikke støtter aktionen? Det er Kina, Rusland og Frankrig.

Var det ikke interessant som beslutningsgrundlag at vide, at vi formentlig er i en situation, hvor flertallet af de faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd siger nej? Og bekymrer det ikke Socialdemokratiet at introducere en verdensorden, hvor FN som organ er koblet så meget af, at ikke engang de tre faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd er i stand til at være med til at tage den beslutning?

Hvor er FN-systemet henne ved fremtidige konflikter, hvis det her bliver knæsat som international ret?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge Socialdemokratiets ordfører, som jo ikke ville svare i går, hvor vi diskuterede det helt afgørende spørgsmål i denne sag, nemlig hvad skal det nytte: Hvad vil det føre til, hvis man gennemfører dette bombeangreb?

Ifølge de svar, der foreligger, har regeringen erkendt, at man ikke fuldstændigt vil kunne fjerne disse masseødelæggelsesvåben, som Saddam Hussein opbevarer. De vil stadig væk være der efter bombeangrebet, og i løbet af 3-6 måneder vil han kunne genopbygge arsenalet af disse kemiske og bakteriologiske våben. Skal man så angribe igen? Og hvor mange gange skal man angribe igen?

Mener Socialdemokratiet, at denne beslutning giver mandat til, at man gennemfører et bombeangreb hvert halve år i de næste 10 år, eller hvad er rækkevidden af den beslutning, som flertallet nu tilsyneladende vil træffe? Hvor ender man henne? Er det en ny Vietnamkrig, man til sidst roder sig ud i?

Jeg vil godt bede fru Ingrid Rasmussen prøve denne gang i modsætning til i går at komme op og deltage i en demokratisk debat om dette her.

Jørgen Estrup (RV):

Det var ikke mindst hr. Villy Søvndals opfordring til kollegerne i Folketingssalen, som fik mig til at tage ordet. Jeg synes, det er en dårlig skik, at hr. Villy Søvndal har tilbøjelighed til at